

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

9. november 2020

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 9 (Alm. del) af 9. oktober 2020 stillet efter ønske fra Lars Boje Mathiesen (NB)

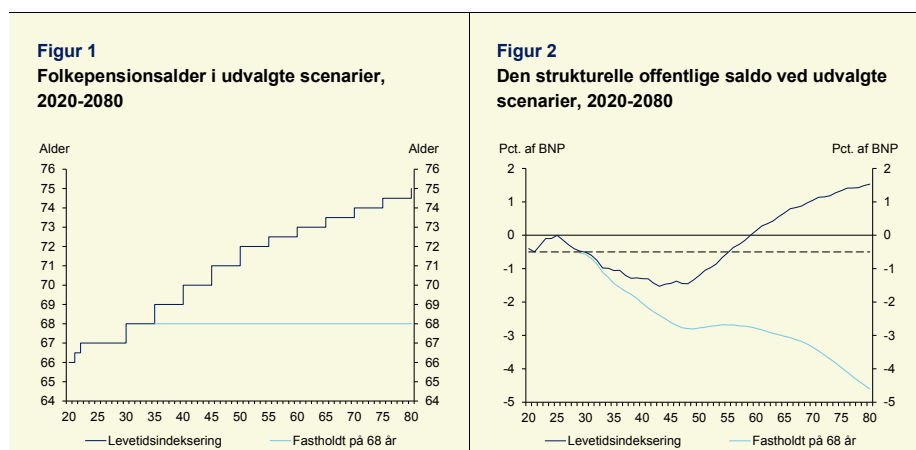
Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvilke generationer (opgjort ved fødselsår), der vil betale regningen for at folkepensionsalderen ikke øges som forudsat i velfærdsforliget?

Svar

Regeringen støtter princippet om levetidsindeksering fra Velfærdsaftalen, som indebærer, at pensionsalderen skal følge med i takt med stigninger i levetiden. Med *Aftale om ny ret til tidlig pension* (oktober 2020) har regeringen og aftalepartierne besluttet at indføre en værdig tilbagetrækning for dem, som har været længst tid på arbejdsmarkedet.

Senere i år skal der fremsættes lovforslag om forhøjelse af folkepensionsalderen til 69 år fra 2035 som følge af levetidsindekseringen. Hvis folkepensionsalderen ikke blev levetidsindekseret som forudsat, ville den i stedet være 68 år fra 2030 og fremover, *jf. figur 1*.

Anm.: Den stiplede linje i figur 2 angiver underskudsgrænsen på ½ pct. af BNP i budgetloven.

Kilde: DK2025 – en grøn, retfærdig og ansvarlig genopretning af dansk økonomi og egne beregninger.

Velfærdsaftalen er afgørende for holdbarheden af de offentlige finanser. Hvis folkepensionsalderen blev fastholdt på 68 år, ville det medføre et stigende antal pensionister og et faldende antal beskæftigede sammenlignet med grundforløbet for de mellemfristede fremskrivninger. De større nettoudgifter til overførsler og færre skatteindtægter fra beskæftigede mv. ville føre til en gradvis forværring af de offentlige finanser, *jf. figur 2*. Den lavere beskæftigelse ville desuden medføre et velstandstab i form af et lavere BNP.

Samlet set skønnes det, at de offentlige finanser forværres med ca. 53 mia. kr. (2021-niveau) i fravær af levetidsindekseringen, opgjort ved den finanspolitiske holdbarhedsindikator (HBI). I denne situation vil finanspolitikken skulle strammes med en årlig saldo-virkning på ca. 30 mia. kr. – svarende til 1,3 pct. af BNP – for at være holdbar. I fravær af andre tiltag vil råderummet i den offentlige økonomi frem mod 2025 således blive reduceret med dette beløb for at sikre en holdbar finanspolitik.

Det er en politisk prioritering, hvordan en opstramning af finanspolitikken, som sikrer holdbare offentlige finanser, i givet fald skal foretages – og dermed også hvordan en sådan opstramning vil påvirke forskellige generationer. Dermed er det ikke muligt at opgøre præcist hvilke generationer, der vil skulle ”betale regningen”.

Hvis man forestiller sig, at der foretages en finanspolitisk opstramning frem mod 2025, som sikrer netop holdbare offentlige finanser, betyder det, at nulevende generationer og kommende generationer skal bidrage mere i form af fx højere skat-tebelastning eller lavere offentligt forbrug frem for en tilbagetrækningsalder, der stiger med levetiden også efter 2035. De yngre og kommende generationer vil målt over hele livet samlet set omfattes i højere grad, da de har flere forventede leveår under den finanspolitiske opstramning.

Med venlig hilsen

Nicolai Wammen
Finansminister